

Jobův vítězný zápas

Hošťálková 14. 10. 2018

Písně: 92, 189, 200, 621, 346

Čtení z Písma: kn. Jobova 1, 1 - 21; ev. Matouše 6, 19 - 21

Text kázání: kniha Job 1, 8

Milí bratři a sestry,

měl jsem v uplynulých dnech možnost povídat si s několika lidmi, kteří si kladli otázku: proč se ve světě děje to nebo ono zlé, proč se já osobně musím vyrovnávat se svou těžkou nemocí nebo ztrátou, která mě postihla, proč je to stáří tak těžké, únavné, bolestné. Život nám klade tolik otázek, že si na ně nestačíme odpovídat. Pokusil jsem se v tom všem hledání znovu začíst do toho známého příběhu knihy Jobovy. Pokusme se nad ním přemýšlet spolu.

Job byl člověk na tehdejší poměry velmi bohatý, neměl nedostatek v ničem. Měl velkou rodinu, mnoho věrného služebnictva, bohatství, které nemohlo nějak náhle poklesnout na své hodnotě. Jednalo se o tisíce ovcí, velbloudů, několik set oslic a spřežení skotu. Měl také mnoho půdy a velké hospodářství, které mu umožňovalo naprostou samostatnost. Bohaté byly samozřejmě také jeho děti, ani ony se nemusely o svou budoucnost nijak obávat. Job byl v situaci, kdy se jeho kapitál mohl pouze navyšovat. Kdo by tu mohl očekávat nějaký odliv kapitálu, nebo nějaký zásadní zvrát v jeho situaci?

A přece tam kdesi nahoře, kam lidské oko nedohlédne, se odehraje známé dějství, které Joba velmi citelně postihne a obrátí v jeho životě všechno naruby. Ve chvíli, kdy - jak čteme - **„přišli synové Boží, aby předstoupili před Hospodina, přišel mezi ně i satan“**. V rozhovoru satan Hospodinu oponuje. Říká mu, že zmíněná Jobova čistota a věrnost stojí na velmi labilních základech, totiž na bohatství a blahobytu **„vždyť jsi ho ohradil ze všech stran!“**; a pak jej vyzve, aby Jobovu věrnost prověřil.

Na to dá Hospodin satanu volné ruce. V jednom dni přijde Job nejen o všechny svůj majetek, ale též o všechny své děti. A když přesto Job zachová Hospodinu věrnost, postihne v druhé fázi satan jeho samého. Jeho tělo pokryje **„od hlavy až k patě ošklivými vředy“**. Job je v této chvíli zbaven úplně všeho a stává se z něj ubohý žebrák na kterého je velmi žalostný pohled: Celý od popela do kterého se posadil, v ruce jakýsi střepek, kterým si škrábe své hnisající vředy a do toho přichází jeho žena s radou **„zlořeč Bohu a zemři“**.

Umíme si takovou situaci představit? Ale nevypovídá právě ona o našem lidském životě víc než cokoli jiného? Slyšíme za tímto příběhem: **„Protože všechno pozemské je tak nejisté, neupni se k tomu, nespolehej na to čím jsi obklopen, co je pozemské.“** Hned také slyšíme slovo z Nového zákona: **„Hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží“** (Kol 3,1); nebo **„Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničímol a rez a kde zloději vykopávají a kradou“**.

Hospodin se ptá satana: **„Zdalipak sis všiml mého služebníka Jóba?“** A ten dá velmi jasně najevo, že to je přece něco samozřejmého; že když tak neustále

„prochází zemi křížem krážem“, pak si velmi dobře všímá každého. A všímá si především toho a těch, kteří chtějí patřit Bohu a jemu sloužit. Všímá si jich způsobem, kterým je chce strhnout na svou stranu, postavit do svých služeb.

Když zahlédne křesťana a pozná, že právě on chce zůstat Bohu a jeho Slovu věrný, pak si začne všímat jeho slabostí a chyb, začne je odhalovat, poukazovat na ně. Začne nám připomínat onoho „starého člověka“ v nás se kterým nejsme nikdy hotovi a se kterým potřebujeme neustále zápasit. Svým zvláštním způsobem nám bude sdělovat: *„Měl bys být čistý, ale nejsi. Byl jsi vykoupen a obmyt prolitou Kristovou krví a stále se něčím proviňuješ. Skrze Krista jsi byl Bohem přijat jako jeho dítě, obdarován jeho Duchem a klidně si dál hřešíš!“* Dobře nás bude ten Zlý takto sledovat a všímat si našeho života - našich myšlenek, slov i jednání; a každé naše poklesnutí dobře zužitkuje a vytěží ve svůj prospěch: *„To si říkáš Boží dítě!?“*

V tomto ohledu toho u Joba, Božího bezúhonného služebníka, našel málo. To ale není všechno s čím na nás přichází; je to spíš začátek jeho zájmu o nás. Církev, Boží lid - a obzvláště ty nejhrolivější a nejproduktivnější v jeho středu - považuje za velkou překážku, která stojí v cestě jeho postupujícímu panství. Musí se s nimi proto vypořádat, odklidit je, aby byla cesta opět volná. Je tomu podobně jako s odborníkem, který dostal úkol, aby navrhl kudy povede trasa nového železničního koridoru. Tento člověk si nejprve musí dobře prohlédnout celou krajinu, zaměřit svou pozornost na všechny řeky a kopce, ale především na vysoké skály, kde bude muset být proražen tunel. Způsobí to sice, že se stavba může protáhnout na léta, nicméně bez zdolání této překážky by nebylo možné postupovat dál. Právě tak se satan, v rozšiřování svého panství, zaměřuje především na ty, kteří jsou podobni starozákonnímu Jobovi. **„A tak, bratří, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblecte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy...“**, radí apoštol Pavel Efezským (6,10-12).

Kdybychom ale skončili u všímavosti satanovy a jeho zájmu o člověka bylo by to žalostně málo. Ani Jobův příběh nekončí zničením jeho života. A ani údělem našeho světa není jeho zničení, kde by satan nakonec slavil své konečné vítězství. Naopak příběh pokračuje. To, co se v Jobově životě doposud odehrálo, se stává úvodem k něčemu zcela novému. A Job se k tomu musí postupně a po mnohých zápasech dopracovávat. Těžce se dobírá odpovědí na otázky, které mu klade jeho vlastní nitro i jeho okolí. Jeho konečným poznáním ale je: **Všímá-li si nás a stará se o náš život ten Zlý, pak Bůh, náš nebeský Otec, se o nás stará a dává na nás pozor tím více.**

Celou dobu, po kterou satan Joba zkoušel a pokoušel se jej zlomit, věděl Job málo o tom, že Bůh stojí na jeho straně, že jej podepírá a provádí všemi zkouškami. Až později se mu dostane vysvětlení - tak jako se i nám, v určitý čas, dostane odpovědi na všechna naše „proč“. Bůh však držel po celou dobu zlo na uzdě, pozorně dbal na to, aby nebyly překročeny vymezené hranice.

Napoprvé satanu nedovolil, aby se dotkl Jobova života přímo. Možná by to bylo více, než by v té době mohl Job unést. Onen „práh únosnosti“ má každý někde jinde. Víme však, jak těžce neseme když se přihlásí vážná nemoc, bezmoc stáří. - Možná jsme do té chvíle uměli dobře radit, těšit a náhle jsme sami bezradní a k neutěšení.

Hospodin však klade zlu hranice: *„Až potud, dále ne!“* Je-li nám tedy dáno procházet různými zkouškami, pak můžeme vědět: Pán stojí na naší straně, podepírá nás a všemi zkouškami provádí. K tomuto poznání odkazuje novozákonní církev i

každého, kdo se ptá po Bohu - též apoštol Jakub: „**Hle, blahoslavíme ty, kteří vytrvali. Slyšeli jste o vytrvalosti Jobově a víte, k čemu ho Pán nakonec přivedl. Vždyť Pán je plný soucitu a slitování**“ (Jk 5,11).

Na konci celého Jobova příběhu stojí tento muž mnohem silnější a o mnohé bohatší než na jeho počátku. Jeho jméno znělo a předávalo se z generace na generaci po staletí a tisíciletí - a oslovuje nás až podnes. Job neměl zůstat jen mužem z Úz, měl patřit celému světu. O Jobově trpělivosti a vytrvalosti v čase doléhajících zkoušek se měli dozvědět všichni lidé. Na Jobovi chce dávat Bůh, každému a po všechny věky poznávat, jak je to s člověkem, který zapustil kořeny svého života do něj. Je to příběh opravdu obdivuhodný a požehnaný.

Jistěže, tento příběh nás také a především odkazuje k Ježíši Kristu našemu Spasiteli, k jeho krvi, která byla za nás prolita. Je to též především moc jeho svatého Ducha, která nás naplňuje silou k překonávání životních úskalí, přes která bychom jinak klopýtli a padli. Důvěřujme mu, spoléhejme se na něj. V jedné písni zpíváme: „*Dál přece nejdeme sami, dál Pán tu zůstává s námi, dál určil cestu svým dětem, dál tímto světem, haleluja. S ním cesta není už těžká, s ním každá chvíle je hezká, s ním jdeme všichni a spolu s ním jdeme domů, haleluja.*“

At' nám, bratři a sestry, slouží také kniha Job, jako odpověď na naše otázky, které nám klade život. At' z ní zaslechneme: „Člověče, ohledej své cesty, pohlédni znovu nebo nově k Bohu, u něj najdeš svůj pokoj. Nepočítej s ničím pozemským jako s něčím stálým a pevným. Vše kolem nás je nejisté a zranitelné, ale s Bohem, svým Pánem, vše ustojíš.“ Proto říká Kristus: „Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničímol a rez a kde zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je neničímol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.“

Amen.